

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. SPR-5638/09-78

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl dne 30. března 2015 podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, se sídlem Ahepjukova 2789/4, 720 00 Ostrava, Moravská Ostrava, IČ: 26876264, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015, kterým bylo konstatováno, že účastník řízení v souvislosti s provozováním kamerového systému v období od 16. srpna 2008 do 15. června 2009, který byl tvořen 9 kamerami v domě na adrese sídla účastníka řízení umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.,

- I. tím, že shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, tedy osobní údaje, které neodpovídaly stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení deklarovaného účelu, jímž je ochrana majetku účastníka řízení, a to bez souhlasu dotčených osob,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu,

- II. tím, že zpracovával osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, a to bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona,

- III. a dále tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů, tj. všem osobám pohybujícím se v prostorách monitorovaných kamerovým systémem účastníka řízení, informace o provozu kamerového systému v rozsahu stanoveném zákonem, když pouze instaloval štítky s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků Ahepjukova“ na obvodových zdech domu,

porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost informovat subjekty údajů při shromažďování osobních údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat, komu mohou být osobní údaje zpřístupněny a také povinnost poučit je o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na provedení opravy osobních údajů, jakož i dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

a tím spáchal

v bodě I. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť shromažďoval osobní údaje v rozsahu, který neodpovídá stanovenému účelu,

v bodě II správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně,

v bodě III správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

za což mu byla v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč a dále uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč,

se zamítá

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona ochraně osobních údajů v souvislosti s provozováním kamerového systému byla zahájena oznámeními Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), která byla

účastníku řízení Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, se sídlem Ahepjukova 2789/4, 720 00 Ostrava, Moravská Ostrava, IČ: 26876264 (dále jen „účastník řízení“), doručena dne 12. října 2009 a 2. prosince 2009. Dne 7. prosince 2009 správní orgán rozhodl usnesením zn. SPR-5638/09-27, že se řízení spojují ve společné řízení. Podkladem pro správní řízení byl kontrolní protokol zn. INSP2-6246/08-15 ze dne 16. června 2009, který byl pořízen inspektorem Úřadu Ing. Janem Zapletalem na základě kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech od 10. února 2009 do 15. června 2009, spolu se spisovým materiálem pořízeným v rámci kontroly. Podkladem pro zahájení správního řízení bylo dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009.

Správní orgán prvního stupně dne 1. února 2010 vydal rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34, kterým konstatoval, že účastník řízení v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě tvořeného 9 kamerami umístěnými u vchodu do domu, ve vstupní hale domu, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu bez jejich souhlasu, shromažďoval osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení ním deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení, a dále neposkytl subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo způsobem stanoveným zákonem, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona o ochraně osobních údajů. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení dne 18. února 2010 rozklad, v němž namítal především to, že správní orgán nekonkretizoval ani neindividualizoval míru zasahování do soukromého a rodinného života, jak se tvrdí v napadeném rozhodnutí s odkazem na čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Účastník řízení dále namítal, že správní orgán nekonkretizoval, jaký rodinný život se má odehrávat před některou z kamer a poukázal na to, že rodina sama o sobě není subjektem jakýchkoli právních vztahů. Dle účastníka řízení je § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů zmatečný, protože není jasné, zda je správní delikt spáchán pouhým shromažďováním nebo (alternativně) zpracováním osobních údajů a trval na tom, že se na něj vztahuje § 5 odst. 2 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů, když předmětné zpracování může provádět, protože se jedná o potřebu dodržení právní povinnosti správce, která vyplývá z § 9 odst. 1 a odst. 11 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), a také z čl. III odst. 1 písm. e), odst. 7 písm. b) a c) nařízení vlády č. 371/2004 Sb., kterým se vydávají vzorové stanovy společenství vlastníků, které i účastník řízení schválil a přijal na ustavujícím shromáždění. Dle účastníka řízení povinnost generální prevence vyplývá i v té době účinného § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zároveň dle názoru účastníka řízení zakládá jeho oprávnění provozovat předmětný kamerový systém. Účastník řízení dále trval na tom, že v jeho případě se nejedná o zpracování osobních údajů, nýbrž o pouhé shromažďování údajů, a to ještě nahodilě. Správní orgán si dle vyjádření účastníka řízení odporoval v tvrzení o absenci souhlasu všech uživatelů bytů s provozováním kamerového systému, když v kontrolním protokolu uvedl, že si je kontrolující vědom, že získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zaznamenány a uchovávány, je pro účastníka řízení povinností objektivně nesplnitelnou. Dále účastník řízení vytýkal správnímu orgánu, že nekonkretizuje varianty méně invazivních opatření, o kterých je v napadeném rozhodnutí hovořeno a která by účinným způsobem zaručovala generální prevenci, pokud jde o ochranu majetku, života a zdraví osob.

K porušení povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů účastník řízení uvedl, že pořízení kamerového systému bylo projednáno a podrobná informace byla podána na shromáždění účastníka řízení a zápis z tohoto jednání byl vyvěšen v domě. Správní orgán dle vyjádření účastníka řízení přehlížel, že shromáždění je nejvyšším orgánem účastníka řízení a jeho usnesení jsou při splnění podmínky usnášeníschopnosti pro všechny členy závazná, a není pak rozhodné, kolik členů účastníka řízení se shromáždění účastnilo. K nedostatkům ohledně textu na informačních cedulkách, které by měly být základem pro sankční postih účastník řízení, uvedl, že tyto podrobnosti by měly být stanoveny zákonem. Závěrem účastník řízení namítal výši pokuty stanovené správním orgánem a dále porovnával výši jemu uložené pokuty a výši pokuty uložené jinému subjektu a dospěl k závěru, že správní orgán porušil při svém rozhodování o výši sankce zásadu legality a překročil meze správního uvážení. Dne 19. února 2010 bylo správnímu orgánu doručeno doplnění podaného rozkladu, ve kterém účastník řízení zopakoval část svého předchozího vyjádření a předložil ho ke zvážení správnímu orgánu využití § 5 správního řádu.

O rozkladu rozhodl předseda Úřadu jako odvolací orgán rozhodnutím zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010. Napadené rozhodnutí bylo ve výrokové části upřesněno, resp. změněno tak, že za slova: „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“, se vložila slova: „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“. Výše sankce zůstala nezměněna.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu účastník řízení podal správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem čj. 5A 166/2010-48 ze dne 24. října 2014 výše označené rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Hlavní hmotněprávní výtkou byla, že kamerový systém byl posuzován jako celek, zatímco podle názoru Městského soudu v Praze se měl Úřad zabývat jednotlivě každou kamerou z pohledu zákona o ochraně osobních údajů.

Následovalo nové rozhodnutí předsedy Úřadu čj. SPR-5638/09-64 ze dne 11. prosince 2014 o výše uvedeném rozkladu. Předseda Úřadu rozkladem napadené rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 zrušil a věc byla vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Správním orgánem prvního stupně bylo rozhodnutím čj. SPR-5638/09-70, ze dne 29. ledna 2015, shledáno porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, tím, že účastník řízení shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu do domu, ve vstupní hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, tedy osobní údaje, které neodpovídaly stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení deklarovaného účelu, jímž je ochrana majetku účastníka řízení, dále porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů tím, že účastník řízení zpracovával osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím výše uvedených kamer bez jejich souhlasu, ustanovení § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnost informovat subjekty údajů při shromažďování osobních údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat, komu mohou být osobní údaje zpřístupněny a také povinnost poučit je o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona o ochraně osobních údajů, tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů, tj. všem osobám pohybujícím se v prostorách monitorovaných kamerovým systémem účastníka řízení, informace o provozu kamerového systému v rozsahu stanoveném zákonem, když pouze nainstaloval štítky s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků Ahepjukova“ na obvodových zdech

domu. Popsaným jednáním byla podle správního orgánu prvního stupně naplněna skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona o ochraně osobních údajů a účastníku řízení byla uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení dne 12. února 2015 rozklad, v němž zejména namítal to, že vydání napadaného rozhodnutí ze dne 11. prosince 2014, čj. SPR-5638/09-64 je nesrozumitelné. Účastník řízení dále odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze s tím, že i přes tento rozsudek předseda Úřadu vydal podle jeho názoru zcela irelevantní rozhodnutí ze dne 11. prosince 2014, čj. SPR-5638/09-64, kterým zrušil své rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 11. února 2010 a věc vrátil k novému projednání přesto, že rozhodnutí zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010 již bylo Městským soudem v Praze pravomocně zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Účastník řízení dále uvedl, že předsedou Úřadu zrušené a vrácené k novému projednání rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 předcházelo (pravomocnému rozhodnutí) zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010. Postup předsedy Úřadu účastník řízení považuje za zmatečný (např. o aplikaci ustanovení § 153 správního řádu v rozhodném znění se jednat nemohlo).

V další části podaného rozkladu účastník řízení zopakoval to, co již uvedl ve svém předchozím rozkladu týkající se pojmu zpracování údajů. Účastník řízení dále zdůraznil, že nikdy nedošlo ke zneužití kamerových záznamů a nikdo (s výjimkou 2 obyvatel bytového domu) si na kamerový systém nestěžoval. Účastník řízení dále uvedl, že pokud jde o kameru snímající vchod do ordinace zubního lékaře, je tato kamera zcela nečinná a nedokáže nic zachytit; přitom zubař byl v minulosti několikrát vykraden, ale účastník řízení nemohl Policii České republiky z právě uvedených důvodů nijak pomoci. Účastník řízení dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, který vyslovil názor, že bylo na správním orgánu jednotlivě posoudit záběry každé z instalovaných kamer a přezkoumatelným způsobem uvést konkrétní důvody nepoměrného zpracování údajů. To se však dle jeho názoru nikdy nestalo a Úřad, pokud mu vytýká příliš široký záběr veřejného prostranství, pak nikdy neurčil, jakým způsobem má být kamera upravena. Účastník řízení dále uvedl, že zásadně nesouhlasí s vyjádřením Úřadu, když jako přitěžující vyhodnotil dobu, po kterou protiprávní jednání trvalo, tj. cca 10 měsíců s tím, že vyvěšeným zápisem ze shromáždění ze dne 2. října 2008 byli všichni vlastníci a uživatelé bytů informováni o tom, že kamerový systém je v provozu a dle jeho názoru má každý subjekt, který by se cítil kamerovým systémem ohrožen možnost a právo ochrany dle ustanovení § 12, § 21 zákona o ochraně osobních údajů. K informačním tabulkám účastník řízení uvedl, že pokud na str. 11 svého rozhodnutí Úřad uvádí, že by byly z hlediska ustanovení § 11 zákona o ochraně osobních údajů dostačující, pokud by byly subjekty údajů podrobněji informovány jiným způsobem, pak si Úřad odporuje, když na str. 6 předmětného rozhodnutí rekapituluje podání podrobné informace na shromáždění vlastníků konaném dne 2. října 2008 s tím, že bylo vyvěšeno trvale na nástěnce; jiné informační možnosti účastník řízení nemá.

Závěrem účastník řízení namítal výši pokuty. Uvedl, že pokuta je evidentně nepřiměřená s ohledem na jeho ekonomickou situaci odvozenou z nákladů na rekonstrukci domu, když Úřad náklady na rekonstrukci domu nevyhodnocuje správně, neboť naprosto pomíjí, že na rekonstrukci domu byly v r. 2007 poskytnuty účastníku řízení dva bankovní úvěry ve výši 9,5 mil. Kč a 0,35 mil. Kč, které jsou pravidelně měsíčně spláceny. V době kontroly činil zůstatek obou úvěrů 8,6 mil. Kč s tím, že dotace, které účastník řízení dostává, jsou příspěvky na úhradu zaplacených úroků a úvěrů a nejsou to žádné výnosové příspěvky. Účastník řízení dále uvedl, že jeho výnosy jsou pouze příjmy z nájmu nebytových prostor internetové společnosti ve výši 4.800,- Kč za rok a výnosové úroky z bankovních účtů a obvyklá výše celkových výnosů činí průměrně ročně cca 20.000,- Kč. Účastník řízení v další části svého rozkladu porovnával výši jemu uložené pokuty a výši pokuty uložené jinému subjektu a dospěl k závěru, že správní orgán porušil při svém rozhodování o výši sankce zásadu legality a překročil meze správního uvážení. Na závěr účastník řízení navrhl

napadené rozhodnutí čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015 zrušit a správní řízení ve věci zastavit, případně toto rozhodnutí zrušit a vrátit k novému projednání a rozhodnutí, s tím,

že v případě, že návrhu na zrušení předmětného rozhodnutí nebude vyhověno, účastník řízení žádá, aby rozhodnutí ohledně výše pokuty bylo změněno a pokuta byla zásadně snížena a aby činila 0.14% nebo méně z příjmu Společenství.

Na základě výše uvedeného je tak Úřad nyní povinen přezkoumat napadené rozhodnutí čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015 s ohledem na rozklad podaný účastníkem řízení.

Odvolací orgán proto přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací orgán v dané věci uvádí, že Úřad při kontrole i opakovaném správním řízení dospěl k závěru, že prostřednictvím kamerového systému účastníka řízení dochází ke zpracování osobních údajů podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, které probíhá v rozporu s § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

K podaným námitkám účastníka řízení odvolací orgán v první řadě obecně uvádí, že účastník řízení v celém svém rozkladu převážně argumentuje shodně s tím, co již uvedl ve svém předchozím rozkladu. K těmto námitkám se lze odkázat na napadené rozhodnutí čj. SPR-5638/09-70, ze dne 29. ledna 2015. Odvolací orgán se jimi však i nyní zabývá. Jedná se zejména o tvrzení účastníka řízení tom, že na jím prováděné zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému lze aplikovat právní titul podle § 5 odst. 2 písm. a) až e) zákona o ochraně osobních údajů, neboť se jedná o potřebu dodržení právní povinnosti správce. Podle účastníka řízení získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zaznamenány kamerovým systémem, je pro něj povinností objektivně nespílitelnou s tím, že nepředvídatelný pohyb osob procházejících vstupní halou domu a pohybujících se v neurčitelné četnosti v dosahu ostatních kamer není a nemůže být systematickým shromažďováním osobních údajů a již vůbec ne jejich zpracováním. Účastník řízení taktéž opakovaně poukazyval na to, že pořízení kamerového systému v domě bylo projednáno a podrobná informace byla podána na shromáždění Společenství. Účastník řízení dále opakovaně namítal, že nesouhlasí s názorem Úřadu, týkajícím se nedostatku ohledně textu na informačních cedulkách upozorňujících na kamerový systém. K těmto námitkám účastníka řízení je nutné uvést, že tyto námitky účastníka řízení jsou zcela shodné s námitkami již vznesenými v předchozím řízení a předchozím rozkladu, přičemž závěry Úřadu v této části byly potvrzeny i Městským soudem v Praze ve shora citovaném rozsudku. Vzhledem k tomu, že účastník řízení neuvádí žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by se posuzovaná situace změnila, a že v těchto částech nedošlo ani ke změně právního stavu, odvolací orgán s odkazem především na předmětný rozsudek Městského soudu v Praze neshledal tyto námitky jako důvodné.

Odvolací orgán k tvrzení účastníka řízení, že vydání napadaného rozhodnutí ze dne 11. prosince 2014 čj. SPR-5638/09-64 je z výše shrnutých důvodů nesrozumitelné, uvádí, že právě s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze, který předchází rozhodnutí o rozkladu zrušil, bylo třeba opětovně rozhodnout o podaném rozkladu účastníka řízení proti rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34. To bylo učiněno rozhodnutím čj. SPR-5638/09-64 ze dne 11. prosince 2014 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V tomto postupu nelze shledat žádné procesní pochybení či jiný rozpor s příslušnými právními předpisy.

V případě námitky účastníka řízení, že pokud Úřad v předmětném rozhodnutí vytýká nadbytečný rozsah zpracovávání osobních údajů, pak si odporuje, když v kontrolním protokolu ze dne 16. června 2009 na straně 5 je výslovně uvedeno, že kontrolující posoudili dobu uchovávání záznamu z kamerového systému po dobu 3 dnů jako dobu přiměřenou stanovenému účelu, odvolací orgán uvádí, že s touto námitkou účastníka řízení nelze

souhlasit, neboť doba uchování záznamu z kamerového systému nebyla předmětem řízení. Otázku rozsahu shromažďovaných osobních údajů, resp. jeho soulad s účelem zpracování, jak to požaduje § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, je v případě posuzování kamerového systému se záznamovým zařízením nutno posuzovat s ohledem na celkové nastavení záběrů jednotlivých kamer. Jinak řečeno jedná se o to, jaké prostory a jaké osoby kamery zachycují, nikoliv jak dlouho jsou pořízené záznamy uchovávány, když otázku doby uchování osobních údajů a její přiměřenosti samostatně upravuje § 5 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

Účastník řízení dále namítal, že v rozsudku Městského soudu v Praze byl vysloven názor, že bylo na správním orgánu jednotlivě posoudit záběry každé z instalovaných kamer a přezkoumatelným způsobem uvést konkrétní důvody nepoměrného zpracování údajů, což se však dle jeho názoru nikdy nestalo; Úřad nikdy neurčil, jakým způsobem má být každá kamera upravena. S touto námitkou není možné souhlasit, neboť v napadeném rozhodnutí jsou v souladu s uvedeným s rozsudkem Městského soudu v Praze jednotlivě posouzeny záběry z každé z nainstalovaných kamer. Je tomu jak ve výroku napadeného rozhodnutí, tak i v jeho odůvodnění (kromě výroku srov. např. odůvodnění k otázce rozsahu shromažďovaných údajů na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí, odůvodnění k vytýkané absenci právního titulu na straně 13 a 14 odůvodnění, atd.). Účastník řízení neuvádí, ve kterém konkrétní části či při posuzování kterého aspektu projednávaného skutku nebyl tento požadavek Městského soudu v Praze splněn. I s ohledem na to, že dle názoru odvolacího orgánu kamery jednotlivě posuzovány byly, nelze ani s touto námitkou souhlasit.

V případě námítky účastníka řízení, že mu Úřad nikdy neurčil, jakým způsobem má být kamera upravena, pak z napadeného rozhodnutí zcela jasně vyplývá doporučení (str. 12 rozhodnutí), jak by měly být kamery rozmístěny, a to tak, „aby se obyvatelé domu, ale i ostatní osoby, vyskytovali na pořizovaných záběrech v podstatně menší frekvenci a nedocházelo by tak nadměrnému shromažďování jejich osobních údajů, např. při výrazném omezení záběrů veřejného prostranství v případě kamery č. 4 a č. 6 na zcela nezbytné minimum s tím, je-li účelem ochrana majetku, pak by kamery měly snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo dochází nejvíce ke krádežím či poškozením majetku, a která lze jen obtížně nebo za vynaložení neúměrných prostředků zabezpečit jiným způsobem“. Ani tuto námitku proto odvolací orgán neshledal za důvodnou.

Odvolací orgán k námitce účastníka řízení, ve které nesouhlasí s vyjádřením Úřadu, že jako přitěžující vyhodnotil dále dobu, po kterou protiprávní jednání trvalo, tj. cca 10 měsíců, uvádí, že argumentace účastníka k tomuto bodu, že vyvěšeným zápisem ze shromáždění ze dne 2. října 2008 byli všichni vlastníci a uživatelé bytů informováni o tom, že kamerový systém je v provozu, však fakticky nemá k napadené části rozhodnutí žádný vztah, resp. nezodpovídá, v čem by tato měla být fakticky nepřesná nebo právně špatně posouzená. V průběhu kontroly bylo prokázáno, že kamerový systém byl v bytovém domě nainstalován dne 16. srpna 2008 a z kontrolního protokolu vyplývá, že tento kamerový systém byl v provozu nejméně do dne ukončení kontroly, tj. do dne 15. července 2009. Tuto skutečnost účastník řízení nezpochybňuje, resp. neuvádí, proč toto zjištění není pravdivé. Informování obyvatel domu o instalaci kamerového systému s otázkou skutečné doby jeho provozu bezprostředně nesouvisí, proto nelze ani v této části s účastníkem řízení souhlasit.

K tvrzení účastníka řízení, že Úřad si odporuje, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že informační tabulky by bylo možné z hlediska § 11 zákona o ochraně osobních údajů považovat za dostačující, pokud by byly subjekty údajů podrobněji informovány jiným způsobem a na str. 6 předmětného rozhodnutí rekapituluje podání podrobné informace na shromáždění vlastníků konaném dne 2. října 2008, které bylo vyvěšeno trvale na nástěnce s tím, že jiné informační možnosti účastník řízení nemá, je třeba uvést, že formulace, která je dle účastníka řízení uvedena na str. 6 výše zmiňovaného rozhodnutí, v daném rozhodnutí uvedena vůbec není. Naopak v napadeném rozhodnutí je mimo jiné uvedeno: „...o provozu

kamerového systému byla podána informace na shromáždění vlastníku konaného dne 2. října 2008 s tím, že zápis ze shromáždění byl vyvěšen na informační nástěnce u výtahů po dobu 2 týdnů“, nikoliv trvale jak uvádí účastník řízení, což ostatně účastník řízení sám potvrdil ve sdělení ze dne 26. března 2009 zaslaného Úřadu na základě jeho předchozí výzvy. Odvolací orgán tedy v rozhodnutí Úřadu neshledal vnitřní rozpor tak, jak uvádí účastník řízení.

Účastník řízení namítal výši pokuty stanovené správním orgánem prvního stupně, s tím, že pokuta je evidentně nepřiměřená a jeho ekonomickou situaci Úřad nevyhodnocuje správně. Výše uložené pokuty byla odvolacím orgánem shledána jako přiměřená, a to vzhledem k tomu, že kamerovým systémem je zasahováno do soukromého života osob. V případě bytového domu jsou monitorovány prostory bezprostředně navazující na byty obyvatel domu, ve kterých se odvíjí jejich nejužší rodinný a soukromý život, a kdy lze z pořízených záznamů velice jednoduše vypořádat, jaký je denní režim jednotlivých osob, s kým se kdo stýká, atd. Uvedené platí i s ohledem na zákonné rozpětí sankce pro takovéto jednání, resp. pro projednávaný správní delikt (až pět milionů korun).

K argumentaci na ekonomickou situaci účastníka řízení odvolací orgán uvádí, že nelze akceptovat argument účastníka řízení, že jediným jeho příjmem je příjem z pronájmu nebytových prostor v uváděné výši, protože přijetí takového argumentu by fakticky znamenalo beztrestnost účastníka řízení. Odvolací orgán se ztotožňuje se správním orgánem prvního stupně, který argument účastníka řízení, že ekonomickou situaci Úřad nevyhodnocuje správně, odmítl, neboť vzhledem k výši finančních prostředků účastníkem řízení běžně vynakládaných na údržbu domu, jak vyplývá ze zápisů z jednání shromáždění vlastníků jednotek z roku 2008 a 2009, které jsou součástí spisu a na skutečnost, že si účastník řízení může zajistit příjem od jednotlivých vlastníků bytových jednotek, tzn. svých členů (tj. pokuta ve výši 20.000,- Kč vydělená 100 bytovými jednotkami, připadá 200,- Kč na vlastníka jedné bytové jednotky), kteří financují veškerý provoz a výdaje účastníka řízení, pak v žádném případě nelze hovořit o tom, že by výše uložené pokuty byla nepřiměřená nebo, jak uvádí účastník řízení ve svém předchozím rozkladu, dokonce likvidační. Ohledně zdůvodnění výše pokuty obecně a dále námitky účastníka řízení týkající se rozhodnutí Úřadu v případě Savoy odvolací orgán souhlasí s argumenty, které byly uvedeny v napadeném rozhodnutí čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015, resp. v rozkladu neshledává žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu rozhodnutí v části týkající se výše pokuty. Stejně tak srovnání, které účastník řízení uvedl ohledně výše pokuty uložené Úřadem Ministerstvu financí a postupu Úřadu při zveřejnění fotografií odpůrců ČSSD, odvolací orgán odmítá, neboť se jedná o odlišné případy s odlišnou skutkovou podstatou a nelze je bez dalšího srovnávat, resp. z takového srovnání vyvozovat takové závěry, jaké dovodil účastník řízení.

S ohledem na výše uvedené považuje odvolací orgán závěry správního orgánu prvního stupně za správné a zákonné. Z napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i ze všech jeho podkladů vyplývá, že tento se řádně vypořádal s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze čj. 5A 166/2010-48 ze dne 24. října 2014, správně posoudil veškeré skutečnosti zjištěné v předcházejících řízeních a nebyly shledány žádné jiné procesní či hmotněprávní nedostatky postupu předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí či v rozhodnutí jako takovém. V rozkladu účastníka řízení pak nejsou uvedeny žádné právní ani faktické námitky, které by odůvodňovaly změnu či zrušení rozhodnutí, jehož se daný rozklad týká.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,
správní řád, nelze odvolat.

Praha 30. března 2015

RNDr. Igor Němec
předseda